

Schaduw Dolk

Patty van Delft

Hoofdstuk 1

*Wanneer er magie wordt beoefend onder invloed van negatieve emoties (verdriet, woede, angst, jaloezie of afschuw) kan er, mogelijk ongewild, duistere magie worden opgeroepen. Gebeurt dit meer dan eens, dan wordt een schaduwwezen gecreëerd. Eenmaal gevormd zal dit wezen oncontroleerbaar blijken. **Uit Leerboek 1, opleiding tot Zoeker.***

‘Nog niet, Linde.’

Met mijn spieren strak gespannen wacht ik ongeduldig tot het veilig is om over te steken. Ik pluk verstoord aan mijn oren; hun ronde vorm voelt vreemd onder mijn vingers. Natuurlijk begrijp ik de noodzaak van de omvorming, tussen de mensen wekken mijn normaal zo puntige oren argwaan en dat is wel het laatste wat we willen. Vandaar dat de senaat met behulp van magie mijn uiterlijk heeft afgesteld op de mensenwereld.

Zo hebben mijn gifgroene ogen nu een lichtbruine kleur en zijn de scherpe punten van mijn hoektanden afgevlakt. Met deze aanpassingen kan ik ongehinderd op het ontsnapte schaduwwezen jagen. De magie houdt echter maar kort stand buiten onze wereld en daarom moet ik regelmatig terugkeren naar Valator, mijn thuis, om opnieuw door een Verhuller gecamoufleerd te worden. Het is absoluut noodzakelijk dat ons bestaan, en dat wij ons met enige regelmaat onder hen bevinden, voor de mensheid geheim blijft.

‘Nu!’ roept mijn coach.

Ik reageer onmiddellijk en spring door het portaal dat onze werelden scheidt. In het vreemde land kom ik ineengedoken neer op de ballen van mijn voeten. De missie is begonnen! Een rilling van opwinding trekt door mijn lijf.

Een moment blijf ik op mijn plek, mijn zintuigen tasten geconcentreerd de omgeving af. Het is stil in het bos op deze vroege ochtend. Zelfs de vogels zijn pas net wakker.

Waakzaam kom ik overeind en haal de wegwijzer uit de buidel aan mijn riem. Volgens het apparaatje moet ik richting het noorden om bij het huis van Sarah te komen, mijn verblijf voor de komende weken.

Ik ben nieuwsgierig naar haar; ik heb nog nooit een Valatorianse ontmoet die haar thuis heeft opgegeven om voorgoed in de mensenwereld te verblijven.

Ondanks haar ongewenste keuze, kent het voor de senaat zijn voordelen; het is ideaal om afgezanten in de mensenwereld te hebben, zelfs al zijn ze dan verbannen. Zij zijn in staat om ons vlug te waarschuwen wanneer er een schaduwwezen vanuit onze wereld losbreekt. De wezens zijn het resultaat van experimenten met duistere magie en hebben een geheel eigen bewustzijn. Zodra ze zijn gevormd, vluchten ze direct weg uit Valator om hun krachten verder op te bouwen. Een nietsvermoedend mens is hiervoor een uitstekend slachtoffer. Door zich in het lichaam te nestelen, verbannen ze de positieve energieën uit het omhulsel. De “ziel” of het “bewustzijn” van de mens wordt verdrongen tot het uiteindelijk, als het schaduwwezen sterk genoeg is, totaal verdwijnt.

Als schaduwwezens totale controle krijgen, ontstaan de problemen, want zo ontstaan de meeste seriemoordenaars.

De laatste tijd is er een heuse uitbraak die we hoe dan ook een halt toe moeten roepen, voordat de hele mensheid door ons toedoen naar de verdoemenis gaat. Vandaar dat ik, als net afgestudeerde Zoeker, de kans krijg om mezelf te bewijzen. Het is gebruikelijk dat je eerst met een ervaren Zoeker op pad wordt gestuurd

om de kneepjes van het vak te leren, maar momenteel is het alle hens aan dek.

Terwijl de senaat de groep achterhaalt die zich met duistere magie bezighoudt, wordt er van de Zoekers en Strijders verwacht dat ze de mensenwereld veiligstellen van schaduwwezens. Als Zoeker spoor je het schaduwwezen op om vervolgens een Strijder in te schakelen. De Strijders zijn onze elitegroep, speciaal getraind om schaduwwezens onschadelijk te maken. Ooit hoop ik me bij hen te mogen voegen.

‘Ah!’

Doordat ik al lopend naar mijn wegwijzer tuur, bots ik tegen iemand op. Ik wankel achteruit en grijp naar de dolk die in de plooi van mijn rok is verscholen. Hoewel een Schaduw Dolk niet bedoeld is om mee te steken, is het wapen scherp genoeg om iemand flink te kunnen verwonden. Bij gebrek aan beter is het goed te gebruiken om jezelf mee te verdedigen.

‘Sorry, gaat het?’ vraagt de mens.

Het is een mannelijk exemplaar. Met mijn hand nog op mijn dolk neem ik hem argwanend op. Warrig donkerblond haar, blauwe ogen, een verontschuldigende glimlach, brede schouders in een grijs T-shirt, sportbroek, gespierde benen en gympen aan zijn voeten.

Al met al ziet hij er zeker niet slecht uit. *Voor een mens*. En belangrijker nog: hij ziet er niet uit als een bedreiging.

‘Geeft niet,’ mompel ik en richt mijn blik weer op zijn gezicht.

Hij kijkt me verwonderd aan; zijn ogen glijden over mijn jurk. Niet iets wat je dagelijks tegenkomt in het bos, neem ik aan.

Of waar dan ook.

Ik pluk zenuwachtig aan de stof en probeer wanhopig een verklaring te bedenken waarom ik hartje zomer, en zo vroeg in de ochtend, een lange jurk van donkergroen fluweel draag.

De jongen steekt plots zijn hand uit en ik deins achteruit.

‘Ik ben Nathan.’

Ik herpak me en vouw de stof ongezien over de Schaduw Dolk voor ik mezelf voorstel: 'Annelinde, zeg maar Linde.'

De aanraking met zijn hand bezorgt me een vreemde, maar prettige sensatie. Iets fladdert in mijn onderbuik en ik heb geen zin om mijn hand uit de zijne te halen. Geschrokken van mijn hevige gevoelens laat ik snel los.

'Ik ... ik moet gaan,' zeg ik.

'Uhm, oké. Tot ziens?'

Ik negeer zijn vragende toon en maak dat ik wegkom.

Drie snelle kloppen, twee langzame en nogmaals drie snelle. Vervolgens klinkt er gestommel in het huis dat eenzaam aan het lange pad richting het strand staat. Ik wacht ongeduldig tot de deur geopend wordt.

Sarah verwelkomt me met een warme glimlach. 'Jij moet Linde zijn! Wat fijn dat je er bent, kom binnen.'

Het is nauwelijks te zien dat Sarah niet menselijk is: haar hoektanden zijn bot gevild, ze draagt een grote zonnehoed om haar oren te verbergen en lenzen om de felle kleur van haar ogen te verdoezelen.

Ze leidt me naar de woonkamer en gebaart naar de bank.

Ik neem plaats en vuur onmiddellijk vragen op haar af: 'Is het dichtbij? Heeft het wezen al een gastheer gevonden? Welke aanwijzingen...'

'Kind, rustig aan. Ik weet dat je op een belangrijke missie bent en ik vertel je zo wat ik tot nu toe heb ontdekt. Maar eerst drinken we een kop thee,' zegt Sarah en verdwijnt naar de keuken.

Ik trommel ongeduldig met mijn vingers op de leuning van de bank terwijl ik de sobere inrichting bekijk. Er staan een salontafel, een vierkante keukentafel met vier stoelen en een grote televisie.

Verder hangen er diverse schilderijtjes aan de muren, voornamelijk van de zee.

Ik frons mijn wenkbrauwen. Waarom hangt een Valatoriaanse in hemelsnaam afbeeldingen van zout water op?

Mijn blik valt op een foto van Sarah met een onbekende man.

‘Alsjeblieft.’ Sarah zet een dampende kop thee voor me op tafel. ‘Er zit al honing in.’

‘Dankjewel. Wie is dat?’ vraag ik wijzend naar de foto.

De blik in Sarahs ogen verzacht en er speelt een droevige glimlach om haar mond.

‘Dat is Alexander. Hij is mijn grote liefde en de reden dat ik ... hier ben gaan wonen.’

‘Was hij...’

‘Ja, hij was menselijk.’ Sarah slaakt een zucht en gaat naast me op de bank zitten. ‘Hij leeft helaas niet meer.’

‘Oh, dat spijt me,’ mompel ik en pak de kop thee van tafel.

Ik blaas in de hete drank en vraag me af waarom iemand naar deze wereld overstapt voor zoiets ongrijpbaars als liefde. Ik kan me niet voorstellen dat je alles achterlaat voor iets dat regelrecht uit een sprookjesboek lijkt te komen.

Valatorianen kiezen hun partner puur op geschiktheid en genen. Liefde schenk je aan familie en vrienden, niet aan degene met wie je jouw bloedlijn voortzet. Bij mensen schijnt dat anders te werken, maar Sarah is geen mens. Volgens de verhalen was zij de beste Valatoriaanse Strijder van haar generatie. Ontzettend zonde om zo’n loopbaan te verkwanselen voor een mens.

Haar stem haalt me uit mijn overpeinzingen. ‘Ik overhandig je straks de stukken van mijn onderzoek, maar ik kan je alvast vertellen dat er bewijzen zijn dat het schaduwwezen een gastheer heeft gevonden en zich daarmee aan het versterken is. Het aantal misdrijven in de omgeving dat zonder wroeging wordt gepleegd, stijgt gestaag.’

Ik knik en neem een slok. ‘Nog andere aanwijzingen?’

‘Ik heb een sterk vermoeden dat het wezen zich verschuilt in een groep jongeren van jouw leeftijd. Ik heb de groep van een afstand geobserveerd, maar kan als volwassene lastig infiltreren.’

‘Dat wordt dus mijn taak.’

Sarah knikt instemmend.

Met een zucht plaats ik de lege kop op de salontafel.

‘Ik wil zo snel mogelijk beginnen, des te sneller kunnen de Strijders ingezet worden. Je wilt niet weten hoeveel wezens er de laatste tijd zijn ontsnapt. En ze worden steeds beter in zich te verbergen, dus we komen handen tekort.’

Hoewel ik de beschikking heb over een Schaduw Dolk en in theorie het schaduwwezen zelf kan vangen, laat ik dat liever aan de professionals over. Een schaduwwezen mag nooit onderschat worden; ze zijn levensgevaarlijk.

Sarah wijst me mijn kamer en ik kleed me vlug om. Een top met een print van een kat met een zonnebril op, een korte spijkerbroek en witte gympen. Tevreden kijk ik in de spiegel; ik zie eruit als een doorsneemeisje van een jaar of zestien, zeventien. Tijd om vrienden te maken!

Voordat ik op pad ga, bestudeer ik de documenten van het vooronderzoek en schrok snel twee boterhammen naar binnen die Sarah voor me heeft klaargemaakt. Brood is een lekkernij die we in Valator niet hebben en ik geniet dan ook met volle teugen van de smaak. Valatorianen leven voornamelijk van fruit en het sap van de comopanboom. Met onze sterke hoektanden kunnen we de bast van de boom gemakkelijk doorboren. Het sap is zo voedzaam dat we aan slechts enkele slokken genoeg hebben voor een aantal dagen. De eerste keer dat ik met mijn coach in de mensenwereld was, heb ik nieuwsgierig mijn tanden in een van de bomen gezet die hier groeien. De schors was echter te stug en de smaak was ronduit smerig.

Ik had direct genoeg van de mensenwereld, maar dat veranderde toen ik voor het eerst brood proefde. Het is zo verrukkelijk dat ik thuis voor lange tijd tarwe heb proberen te kweken. Helaas is de bodem van Valator niet geschikt om gewassen uit de mensenwereld te laten groeien, dus moet ik het ervan nemen terwijl ik hier ben.

Ik besluit het pad naar het strand af te lopen. Volgens Sarahs aantekeningen is dat de plek waar de jeugd in de zomer vaak rondhangt. Ik zet er flink de pas in en na een kwartier stevig doorstappen zakken mijn voeten weg in het mulle zand. Ik haal diep adem en vul mijn longen met de zilte lucht om even op adem te komen.

Met een beteuterd gezicht kijk ik rond. Het strand en de zee liggen er verlaten bij. Er loopt slechts een enkele wandelaar in de verte. Ik besef dat het nog steeds ochtend is en dat de jongeren hier graag uitslapen op hun vrije dagen.

Op mijn gemak zoek ik een plek uit vanwaar ik een groot gedeelte van het strand kan overzien op veilige afstand van de waterlijn. Ik trek mijn gympen en sokken uit en duw mijn blote voeten in het zand. De fijne korreltjes kriebelen tussen mijn tenen. Ik glimlach en wacht zittend op het zand op de groep waar het schaduwwezen zich waarschijnlijk in verschuilt. Het moet hoe dan ook onschadelijk worden gemaakt. De wezens zijn in staat om hele gemeenschappen te ontwrichten door de golven van criminaliteit en agressie die ze veroorzaken. Als ze een gastheer hebben, dan kunnen ze anderen in de omgeving beïnvloeden. En hoe langer ze vrij rondzwerven, hoe sterker ze worden van alle emoties die ze opslurpen.